

Ján
Babarík

Posledný revenant

TRILER

MARENČIN PT

Posledný revenant

Ján Babarík
**posledný
revenant**

MARENČIN PT

© Ján Babarík, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
887. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0759-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0760-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0761-0 (ePub)

Pondelok

1.

Les v ten deň ukrýval tajomstvo, okolo ktorého sa mal najbližší týždeň krútiť svet. Čas k jeho odhaleniu sa už počítal na minúty a každým krokom toho muža sa skracoval. Len šedivé strnisko v ostrých vráskach prezrádzalo, že už dávno prekročil päťdesiatku. Krok mal čulý, telo hrubé, súmerné, svedčiacie o veľkej sile. Oblečený mal zelený prešívaný kabát, na pleciach mokrý od pozrážaných dažďových kvapiek, maskáčové nohavice a zelené gumené čižmy so zhrnutou sárou. Pohyboval sa obozretne, nečujne, chvíľami postál a započúval sa. Les bol svieži a hustá, prízemná hmla mužovi očividne hrala do kariet.

Ľšiel po vychodenej jelenej prti stále rovnakým tempom. Na stúpania reagoval len mierne zvýšeným dychom a orosením čela, očividne mal tie hory v nohách a len tak ľahko sa neunavil. Opäť zastal a poobzeral sa okolo. Ako pytliak bol nielen lovcom, ale aj korisťou. Nie je to tak dávno, čo musel pred lesnou strážou utiecť od vyvrhnutého jeleňa. Preto načas odložil pušku a vrátil sa k starým dobrým – a hlavne tichým železám. Kládol ich v odľahlých kútoch, ktoré boli pre turistov nezaujímavé a pre mestských poľovníkov nedostupné. A ďaleko od motorových píl, aby náhodou nenarazil na lesníka. Sem tam sa do týchto hôr zatúlali poľovníci z okolitých dedín, pred nimi sa musel mať na pozore, ale šanca stretnúť tam niekoho v pondelok napoludnie bola mizivá. Ak nerátal hubárov, ale z tých strach nemal.

Okrem toho, ľudia do týchto končín nechodievali. Báli sa. Že vraj po nociach občas počuť zavýjanie záhrobia, plač týraných ľudí, prosby o život. Sám to raz počul. Vietor vie v opustených banských štôlnach zahrať všelijaké symfónie. A v týchto horách sa ťažilo po stáročia. Železo, magnezit, ktoviečo všetko. Je dobre, keď ľudia veria v strašidlá, aspoň sedia doma a nemotajú sa po horách.

Blížil sa k miestu, kde predvčerom natiahol silné železné čeluste. Po tomto chodníku sa jelene ráno čo ráno vracajú z horských lúk na hrebeni do bezpečia lesov. Muž dúfal, že jeden z nich sa už nikdy nevráti a skončí v jeho mrazničke. Preto mal na chrbte ten ruksak a v ňom niekoľko igelitových vriec. Čo neodnesie, o to sa postarajú medvede a líšky. Narobí klobásky, naporcjuje mäso, niečo predá a zvyšok si nechá.

Cez koruny stromov sa začínali predierať slnečné lúče, ktoré čo nevidieť rozpustia hmlu. Bude sa musieť poponáhľať. Dostal sa na miesto, už videl zlomený smrek, za ktorým v kope lístia nechal rozdavené čeluste, reťazou ukotvené ku stromu. Ale čo to... Zme-ravel na mieste, ako keby vrástol do zeme. Srdce sa mu rozbúšilo, aj strach ním zatriasol. To sa mu často nestávalo. Keď sa ubezpečil, že dobre vidí, narýchlo sa poobzeral a pobehol k svojim železám. Vo vlhkom lístí a blate jelenieho chodníka ležala na bruchu polonahá žena, so zubatými železami zahryznutými hlboko v lýtku. Mala oblečené niečo, čo kedysi mohlo byť šatami, teraz to bolo ušpinené, potrhané a posiate krvavými fľakmi. Svetlé vlasy mala zlepené blatom a krvou, ruky natiahnuté dopredu s prstami zaborenými v zemi, akoby sa do poslednej chvíle snažila vytrhnúť z pasce. Svedčilo o tom aj pohrabané lístie a rozrytá zem. „Dobrotivý bože,“ zamrmlal pytlík, keď si všimol, že jedna ruka chýbala, bola odrezaná v zápätí. Spod mokrého, hnojúceho lístia trčal len kus krvavého pahýľa s obnaženou kosťou.

HLAVU mala položenú na boku, s jedným okom zaboreným v blate, druhým otvoreným a mŕtvym, čo pochopil hneď, ako

si vedľa nej kľakol. Bielko okolo dúhovky bolo suché, bez lesku a tmavé, asi od krvi z popraskaných cievok. Z pootvorených úst jej trčal takmer čierny jazyk. Celé telo, aj holé biele paže a nohy mala posiate modrinami a reznými ranami, lemovanými tmavou krvou. Železá jej takmer oddelili nohu od tela. Určite zlomili kosť, lýtko bolo vykrivené ako kosa. Mužovi sa roztriasla brada, po krátkej chvíli aj ruky. Bože môj, čo som to urobil, vravel si. Bolo mu tak úzko, až sa mu chcelo plakať. Proti svojej vôli sa vrátil pohľadom na jej tvár. Niečo tam nebolo s kostolným riadom... Bože dobrý na nebi! Ten čierny jazyk sa hýbal, vlnil, videl to jasne! Akoby ho zvnútra vyžieral potkan a poťahoval sem a tam. Muž sa chcel prudko postaviť, namiesto toho sa však len posadil. Silné nohy ho zrazu neposlúchali, boli ako z gumy. Strach, ktorý ho opantal, bol ako hrča slaniny, upchal hrdlo, nepustil vzduch do žiadostivých pľúc. Štvornožky sa musel plaziť preč, kým sa mu konečne podarilo vstať a tackavým krokom sa vzdialiť od tej hrôzy. Bol tvrdý chlap, zažil už všeličo, ale to, čo práve zblízka videl, bolo priam neprirodzene desivé. Bol to závan záhrobia, ten, čo o ňom ľudia toľko hovoria, a z ktorého mu išlo roztrhnúť srdce. Po pár vetých krokoch opäť spadol a len strach ho primäl vstať a tackať sa ďalej. Napriek nesúhlasu búšiaceho srdca a nemohúcich svalov.

Keď sa dostal za druhý či tretí ohyb, bol konečne schopný zrýchliť krok. Pokúsil sa aj pobehnúť, ale nevládal. Srdce mu stále prudko búšilo, v ušiach mal zaľahnuté a zrak sa mu rozostrieval, ako keby sa díval cez slzy. Podchvíľou zastal a obzeral sa, už nie dookola, len dozadu.

2.

Po pár sto metroch, či azda aj po kilometri, to by nebol schopný presne povedať, sa začal upokojsovať a zachytávať aj nejaké súvislejšie myšlienky, ktoré mu v chaotickej mysli lietali ako vyplašené

vrabce. Najprv pochopil, že v jeho železách umrela akási neznáma žena. Tiež pochopil, že tá žena bola obeťou zločinu, zrejme svojim tyranom utiekla a kvôli jeho pytliačeniu sa slobody nedožila. Alebo že by ju tak dokatovala zver? Jedno ako druhé, keď na toto príde polícia, tak s ním bude koniec. Nadobro. Nakoniec bude rád, ak ho zavrú, lebo inak by ho ľudia v dedine ukameňovali. Ak je tá žena z Hnúšťa alebo z Polomu, určite ho za to voľakto zabije.

Stále kráčal ďalej od mŕtvej ženy, do kroku sa mu už však vkrádala váhavosť. Jej už predsa niet pomoci. Čo už jej môže záležať na tom, či ju nájdu v jeho železách, alebo niekde v doline, obhryzenú zverou? Je po smrti a v tomto on žiadne pochybnosti nemal. Smrť je konečná, mŕtve telo je ako trúchle drevo. Dobré akurát tak pre červíky a pár najbližších pozostalých, pre ktorých je miestom, kde treba plakať.

Zastal na mieste, kde chodník vyliezol z hustého kotla podrastu do riedkeho bukového lesa. Z vnútorného vrecka kabátu vytiahol plechovú krabičku, v ktorej mal našúľané cigarety a jednu si zapálil. Potešilo ho, že sa mu už netrasú ruky. To bolo dobré znamenie, nečakala ho ľahká úloha. Veru, bude sa musieť vrátiť a vymazať svoje meno z príbehu tej smrti. Odstrániť všetko, čo by mohlo obrátiť hnev ľudí na neho. Pomalým krokom vykročil naspäť k mŕtvej žene. Cestou pofajčieval a presviedčal sa, že to musí urobiť. Uvoľniť ju, železo hodiť do ruksaku, ženu cez plece a odniesť ju cez kopec do druhej doliny, tam, až na jej koniec, do tej veľkej prhlavy, čo rastie okolo potoka. Tam ľudia nechodia, kým ju niekto nájde, bude obhryzená ako staré jablko. Ten jazyk, to sa mu možno len zdalo, že sa hýbal. Alebo to boli len nejaké posmrtné krčče, telo jej schlo, scvrkávalo sa, aj jazyk jej teda sťahovalo. Koľkokrát sa prasa hýbe ešte aj s odrezanou hlavou. A ryba? Ešte aj keď ju kladiete do pekáča, tak sa myká. Aj človek sa tak môže po smrti.

Doma si všetky svoje pasce poumýva a opáli plynovým horákom, aby na nich nič neostalo a potom ich vyhodí za Hnúšťou na

smetisko. Nie, tam by ich niekto našiel a mohol by to nahlásiť, nakoniec by to policajtov k nemu priviedlo. Železá rozoberie, rozpíli a odnesie do zberu. Popíli ich na také malé kusy, že nikomu ani na um nepríde, z čoho sú. Pomieša ich aj s iným starým železom, čo doma nájde a porozváža po zberniach v Hnúšti, v Revúcej a v Rimavskej Sobote. Nikto to už nedá dokopy. Dnes ich poreže, zajtra rozvozí. Ak ho niekto stretne so ženou na pleci, tak čo už, povie, že ju našiel a nesie ju do dediny. Prizná sa k pytliačeniu, dostane dva – tri roky, ale poľahčí mu, že ju chcel odnieť a všetko oznámiť. A veď sa nemusí priznávať, ruksak so železom schová v lese a ak ho niekto stretne, povie, že ju takto našiel ležať a že nevie, čo sa jej stalo. A hotovo, čo mu môžu? Nič. Ale určite nikoho nestretne, kto by tam chodil v strede týždňa? Normálne ju schová do tej žihľavy...

Zmeravel uprostred kroku, akoby ho mechom udreli. Ani si neuvedomil, že je tak blízko, naraz vyšiel spoza ohybu a ocitol sa pred zlomeným smrekom, kde ležala... kde mala ležať mŕtva žena. Uvidel ju stáť chrbtom k sebe, hnusobne bielu s rozďavenými čiernymi ranami po celom tele, čiastočne zakrytú kmeňom smreka. Prekračovala na mieste, snažiac sa odísť, ale železá s reťazou nepustili. Mlčky zvädzala svoj sizyfovský boj, s nohou zlomenou v odpornom uhle.

„Oh, môj... môj Bože dobrý, nedovoľ...“ bľabotal pytliak a klesol na kolená. Rozbúšené srdce mu nedovolilo pokračovať v modlitbe, bránilo mu nadýchnuť sa, bolesť v hrudi sa stupňovala a znásobila strach. Videl, ako žena v klepci prestala prekračovať z nohy na nohu, videl, ako sa k nemu otáča, bledá, dokatovaná a mŕtva. Chcel sa prežehnať, ale nevládal zdvihnúť ruky. Bože dobrotivý, nech zomriem skôr, ako sa otočí...

Streda

1.

Hoci ešte nebolo ani sedem hodín, Karol Pupala už sedel v zasedačke kriminálnej polície v Žiline a srkal horúcu kávu z automatu. Ostatní kolegovia chodievali až po pol ôsmej, on doma tak dlho nevydržal.

Nielen doma, ani v práci sa necítil dobre, ani na ulici, nikde. Po jeho poslednom prípade pre neho svet prestal byť tým bezpečným miestom, ktorým dovtedy býval. A to napriek tomu, že ako skúsený kriminalista poznal najmä jeho temné stránky.

Prípad Macek mu zobral vieru v kolobeh života a poprel všetky pravidlá sveta, ktorým dovtedy veril¹. Predminulý rok na jeseň pri výstavbe novej zjazdovky na opustených terchovských lazoch exhumovali hroby starousadlíkov zo sedemdesiatych rokov a v jednom z nich sa našiel mobilný telefón, vyrobený v roku 2001. Karol ten prípad putovania časom vyriešil, ale výsledok bol taký paranormálny, že ho polícia musela pred verejnosťou utajiť.

Krátko na to sa im narodil syn Miško, ale Karol nenašiel odvahu vykročiť na cestu k nemu. Vždy mal pred sebou tragédiu Milana Maceka, ktorého akási tajomná, nevysvetliteľná sila vytrhla zo sveta a zahodila sedemdesiat rokov dozadu, kde dožil svoj život, balansujúc na hrane zbláznenia.

---

¹ Tento mysteriózny prípad bol pod názvom *Statočný chlapík* publikovaný v zbierke poviedok *Jumper*, vyd. Marenčin PT, 2019.

Čo ak sa mu to stane tiež? Čo ak sa k nemu ten malý človečik primkne, ale jeho potom niečo navždy vytrhne z jeho života? Koľko nezvestných z policajných zoznamov skončilo takto? Koľko ľudí je zavretých v blázincoch len preto, lebo nechápu, čo sa im stalo?

Lahšie by znášal tú totálnu stratu istoty, keby sa mohol s niekým porozprávať. Podpísal síce záväzok mlčanlivosti, ale to považoval za formalitu. Aj bez toho papiera chápal, že o tom rozprávať nesmie. Svoju ženu však zasvätiť musel. Mala právo vedieť, prečo sa zrazu správa tak odmerane. Nepochopila to. Uprostred rozprávania mu príkro skočila do reči otázkou, či má milenku. *Ty si myslíš, že som krava?*

Díval sa z okna zasadačky na slnkom zaliatu rannú Žilinu a úzkosť mu zase rozbúchala srdce a roztriasla ruky. Pomaly sa do miestnosti trúsili kolegovia a polohlasne sa medzi sebou rozprávajúc si posadali okolo dlhého stola. Nikto z nich netušil, čo sa s Karolom deje, ale už sa naučili na nič sa ho nepýtať.

Našťastie, aj zločinci mali útlm, čo sa potvrdilo aj na rannej porade. Počas noci a včerajšieho dňa nepribudlo nič nové, čo by stálo za reč. Karol už vstával od stola spolu s ostatnými, keď ho oslovil zástupca riaditeľa krajskej kriminálky Vrábeľ:

„Pod' rovno ku mne.“

Karol prikývol a nasledoval ho cez chodbu do jeho kancelárie. Mlčky prešli okolo sekretárky, ktorá si s Karolom kývla hlavou na pozdrav.

„Ten tvoj nedávny prípad ti priniesol slávu,“ povedal Vrábeľ a zachechtal sa. Pokynul Karolovi, aby si sadol do kresla k malému konferenčnému stolíku, on sám sa posadil za svoj stôl.

Karol spozornel. Ihneď pochopil, ktorý prípad má Vrábeľ na mysli. Putovanie časom podliehalo utajeniu nielen na verejnosti, ale aj vo vnútri samotnej polície. Ak by sa ten prípad dostal von, spôsobil by paniku ťažko predstavitel'ných rozmerov. V Žiline

o tom vedel okrem Karola len Vrábek, a nad ním v štátnej policajnej hierarchii ešte dvaja – traja ľudia, vrátane ministra vnútra. U ktorého, domnieval sa Karol, sa vlákno aj končilo. Zmienka o sláve nezapadala do tohto príbehu utajenia.

Keď sa Vrábek uistil, že v Karolových očiach vidí iskru záujmu, pokračoval:

„Dúfam, že už si sa dal dokopy. Nemôžeš tu zvyšok života presediť ako teľa, to iste chápeš. Mal tu dnes sedieť ešte niekto ďalší. Plukovník Pavol Eliáš z prezídia, ale pred poradou mi volal, že nepríde a naukoloval mňa. Mám to s tebou prejsť namiesto neho.“

Zhlboka si vzdychol, akoby sa chystal na nepríjemnú vec. Karol čakal.

„No... neviem, kde začať. Sám toho veľa neviem. Na prezídiu vzniklo nové oddelenie, volá sa Hlava 13. Vyšetrovanie neštandardných prípadov. Celé to oddelenie bude neštandardné, aby si rozumel. Žiadne zabehané postupy, žiadne oficiality. Ako si mal ten prípad Macek, tak toto budú podobné prípady. Veci, ktoré nepatria na verejnosť, ale vyšetriť ich treba. Eliáš ťa chce do toho oddelenia a ja som súhlasil s tvojím dočasným uvoľnením, s tým, že ak potom budeš chcieť, môžeš do Hlavy 13 prestúpiť natrvalo.“

Spýtavo sa pozrel na Karola, ale ten mlčal. Primálo informácií na odpoveď. Vrábek pokračoval:

„Aj tak tu z teba odvtedy nič nemám. Toto ťa možno preberie. Niekde v lesoch pri Rimavskej Sobote našli dve mŕtve telá. Mladú ženu, pred smrťou mučenú, a staršieho muža, ktorý umrel na infarkt. Žena mala nohu chytenú v pytliackej pasci, vieš, tie klepetá,“ Vrábek si oprel dlane o seba, rozťahol prsty a vzápätí ich prudko spojil. „Takmer jej to amputovalo nohu. Zem okolo nej bola rozrytá, rozhrabaná a neviem čo všetko, ako sa snažila oslobodiť z pasce. Muž ležal vedľa nej, bez známok cudzieho zavinenia.“

Karol mlčky spracúval, čo práve počul, potom podotkol:

„Zatiaľ nič neštandardné.“

„Len počúvaj ďalej. Ten muž sa jej zrejme ani nedotkol. Bol to starý známy pytlík. Vyzerá to tak, že tá nešťastnica sa mu chytila do pasce, on ju našiel a od ľaku umrel.“

„Stále nerozumiem...“

„Že vraj sa tá žena chytila do pasce až po svojej smrti.“

Vrábel sa odmlčal a čakal, či Karol niečo povie. Keď ten mlčal, pokračoval ďalej:

„Je tam niekoľko teoreticky možných vysvetlení, keď som nad tým premýšľal. Napríklad, že jej mŕtvolu niekto priniesol na miesto, strčil jej nohu do klepca a nechal tam. Alebo že jej nasadili pascu tam, kde ju umučili a potom ju odniesli do lesa. Ja neviem. Jedna väčšia kravina ako druhá. Soboťania posunuli informáciu do Bystrice, Bystričania do Bratislavy a tam sa zrejme dostala na stôl plukovníkovi Eliášovi. On už akosi toho tvojho cestovateľa v čase považuje za svoj prípad a teba za svojho človeka. Si dobrý detektív a hlavne diskrétny. Preto ťa tam chcú, Karol. Hlavne nechce, aby takéto prípady vyšetrovali miestni. Ak sa naozaj ukáže, že to je niečo neštandardné, potom by tie informácie veľmi ľahko unikli. Toto môže byť banálna vražda alebo dokonca len zabitie plus pytlíactvo, keď už sme pri tom, ale rovnako to môže byť ďalší prípad do tvojej zbierky aktov X. Po tom tvojom minulom prípade som pripravený uveriť hocičomu.“

Karola to zaujalo. Nielen mysterióznou záhadou, ktorú prípad sľuboval, ale hlavne šancou odísť na pár dní z domu. Vyvetrať si hlavu, možno konečne prejsť na iné myšlienky.

„Čo bolo príčinou smrti tej ženy?“

Vrábel mlčal, akoby nepočul otázku. Šúchal o seba svoje tučné prsty, chcel niečo povedať, ale očividne nevedel ako.

„Len smelo,“ povedal Karol. „Nalož mi.“

„Nebudeme robiť žiadne predčasné závery, jasné? Jednoducho tam choď a pomôž im s tým.“

„Poznáme príčinu jej smrti?“

„Umučili ju. Viac neviem. Zomrela, zrejme na následky mučenia a niekoľko hodín po smrti sa chytila do pasce. Podrobnejšie výsledky pitvy nepoznám.“

Karol sa neubránil úškrnu.

„Počuješ sa? Prípád Macek bol svojím spôsobom paranormálny. Chlapík, ktorý sa prepadol v čase. Paranormálny, ale len preto, lebo nepoznáme zákon fyziky, ktorý to spôsobil. Opakujem – chyba nám len vedomosť o neznámom zákone fyziky. Ale toto? Umučená žena sa po smrti vybrala na prechádzku a chytila sa do pytliakej pasce? Na tomto nie je nič paranormálne. Tu len jednoducho tamojší operatívci spackali obhliadku miesta činu, obhliadajúci lekár je zrejme magor na dôchodku a ja tam teraz mám ísť...“

„Dobre, dobre!“ skočil mu Vrabeľ do reči a ani sa nesnažil zakryť podráždenie. „Toto sú predčasné závery! Pred chvíľou som ťa žiadal, aby si to nerobil. Tí chlapi tam nie sú žiadni amatéri. To nevyšetrujú nejakí strážmajstri z Bešeňovej, ale skúsení kriminalisti. Nepovyšuj sa nad nimi!“

„No veď jasné,“ povedal Karol zmierlivo. „Nemyslel som to tak. Ale ísť tam s vedomím, že vyšetrujem záhadu zo záhrobia, je práve tá predpojatosť, ktorú nechceš počuť. A v tomto duchu to budem aj vyšetrovať. Najprv preverím ich doterajší postup. Som si takmer istý, že v ňom nájdem chyby, ktoré všetko vysvetlia. Potom budem utekať cez polia a lesy domov do Žiliny, lebo ma súdruhovia nebudú mať radi.“

„Už na teba nemám viac času.“

Karol sa postavil. Bol už zvyknutý na zástupcov strohý štýl.

„A čo im mám povedať? Aké mám poverenie?“

„Aha, jasné, to by som bol aj zabudol. Hlava 13 zatiaľ nie je oficiálna, nemáš sa tým oháňať. Mám pre teba... kde to je...“ Vrabeľ sa prehrabal v papieroch na stole a vzal do ruky list formátu A4 s hlavičkou Prezídia Policajného zboru SR a podal ho Karolovi.

„Tu je, aha. Z Úradu kriminálnej polície Prezídia Policajného zboru SR. Ráno to prišlo faxom. Celý okres bude stáť v pozore, keď im toto ukážeš. Máš poverenie na... eeee, čítaš to? Máš poverenie vyšetrovať tento prípad sám, jasné? Sám! Čo je, samozrejme, nezmysel, a keď som s Eliášom telefonoval, tak som mu to aj vysvetlil. Takže máš osloviť podporučíčku Janu Beňovú. Tuto, na druhú stranu papiera som ti napísal jej číslo na mobil. Ona bola na mieste činu, je z okresnej kriminálky. Povie ti všetko, čo vie. Potom začneš pracovať, buď sám, alebo si niekoho vyberieš. Tá Beňová že vraj nie je príliš skúsená a talentovaná, môžeš si vybrať niekoho iného, to je na tebe. Riaditeľ okresnej kriminálky o tebe vie. Volá sa Orembus, poznám ho už roky. U neho sa máš hlásiť. Inak,“ Vrábel zaváhal, zjavne si nebol istý, či môže povedať, čo má na srdci, „Orembusovi veľmi dôverovať nemusíš. Dosadili ho tam po voľbách v roku 2006, ak sa dobre pamätám, a... ehm... ako by som to diplomaticky... Skrátka, je to kus chuja. Ak to bude možné, vyhni sa mu.“ Karol prikývol. Poskladal poverenie a vložil ho späť do obálky. Prekvapilo ho, že ho ten prípad nerozrušil, dokonca ani len poriadne nezaujal. Zrejme už naozaj melie z posledného a viac ako čokoľvek iné potrebuje vypadnúť z domu.

„A ten... plukovník Jeremiáš, či ako... Ten tam niekde bude?“

„Plukovník inžinier Pavol Eliáš. Zapamätaj si to meno,“ povedal Vrábel a tónom hlasu naznačil, že to meno patrí dôležitému človeku. „Plukovník Eliáš je tvoj človek v Bratislave. V Rimavskej Sobotě nebude. Má tam svoje číslo, na tom poverení, ulož si ho do mobilu. Je to jediný človek... okrem mňa... ktorého budeš o všetkom informovať.“

„Naozaj mám informovať aj teba?“ zaškeril sa Karol.

Vrábel nereagoval na provokatívny podtón a vážnym hlasom povedal: „Nepáči sa mi ten cirkus okolo toho. Prečo im záleží na tom, aby si to robil práve ty a práve takto. Príde mi to prehnané.“

A práve preto chcem byť do všetkého zasvätený. Neoficiálne, rozumieš?”

„Hej. Tak... Ja tam teda idem.“

„Ešte si tu?“

2.

Keď sa prišiel domov zbaľiť, Gabika sedela na gauči pred vypnutým televízorom, plakala a jedla kriedu. Miško spokojne spal v postieľke vedľa gauča. Karol vedel, že by ju mal objasť, povzbudiť, urobiť jej náladu, ale z nejakého popudu ho tá scéna podráždila. Asi preto, že uplakaná žena s kriedou vŕzgajúcou medzi zubami nie je to, čo chce muž po príchode z práce uvidieť. Asi niet dokonalejšej alegórie zmiešaných pocitov ako vzťah muža a ženy počas tehotenstva a krátko po ňom.

A to ešte ani nevedela, že on na ktovieako dlho odchádza.

„Čo sa deje?“ spýtal sa a hoci sa snažil vtlačiť do hlasu empatiu, znelo to príkro.

„Nič,“ povedala a zomlela ďalší kúsok kriedy. Obyčajná biela školská krieda. Chodieval jej ju kupovať do papiernictva. Ona sama si ju nekupovala, hanbila sa. Začala ju jedávať niekedy v polovici tehotenstva. Vtedy mu tvrdila, že telo si pýta vápnik, ktorý mu odoberá plod, ale po pôrode sa to nezmenilo. Telo si stále pýtalo vápnik, hoci Karol mal podozrenie, že o žiadny vápnik nešlo, to len jeho žene začalo hrabať.

Chápal veľmi dobre, že upadla do popôrodných depresí, preto bola taká plačlivá a náladová. Chápal aj to, že on môže byť tou príčinou, ktorá to v nej spustila. Bol odmeraný, strohý, vyhýbal sa fyzickým kontaktom s ňou aj so synom. Spočiatku sa do tejto pozície nútil, aby sa od neho odpútali a potom menej trpeli, keď jedného dňa nadobro zmizne. A potom si zvykol.

Počiatočný šok z absolútneho nechápania prípadu Milana Maceka postupne vyrchal, ale už sa nevedel správať inak. Teraz už chápal, že sa musí vyhýbať neznámym, opusteným miestam. Lebo časová brána, alebo čo to bolo, je neprenosná, nevznikne len tak z ničoho. Ak bude chodiť len tam, kde už bol on alebo iní ľudia, nespadne do nej. Uvedomoval si, že je to blbosť, ale musel do toho zmätku vniešť niečo racionálne a predvídateľné, inak by prišiel o rozum.

„Od rána plakal,“ povedala Gabika cez slzy. „Až teraz zaspal.“

„Moja zlatá,“ vzdychol Karol a sadol si k nej. Gabika sa k nemu pritúlila, sprvu váhavo, akoby si nebola istá, či to myslí vážne, ale potom sa uvoľnila a objala ho okolo pása.

„Som hrozná, čo?“

„Si. Prečo nezavoláš Martu, nech je s tebou pár dní, kým budem preč?“

„To by som mohla, aspoň by... Kým budeš preč? Ty niekam ideš?“

Pustila ho a odsadla si, aby naňho lepšie videla. Karol sa snažil uhádnuť, či sa jej v očiach štartuje smútok alebo hnev.

„Musím,“ povedal. „Len na pár dní.“

„Kam?“

„Do Rimavskej Soboty. Je to zamotaný prípad, musím vyšetrovanie dokončiť tam.“

Gabike začalo kriviť ústa do nového plaču.

„A prečo si mi to nepovedal skôr? Ja už naozaj nevládzem, Karol! Už ďalej nevládzem!“

Pritiahol si ju a pošepkal jej do vlasov nejaké nezmysly o tom, ako bude všetko dobré. Vedel, že nebude.

„Je mi to tak ľúto,“ povedal nakoniec.

„Čo ti je ľúto?“

„Ja neviem.“